

לרותי

כל כמה מילים עליי: כמעט בת 25, טטורנטית לפסיכולוגיה (אבל לא משוגעת למרות שאני יודעת שיש עלינו רכילות כזאת), תלמידי בית, שיער ארוך ובהיר, רקטיג'ורה,

טעם של עוד

"אנחנו שתי חברות בלב ובנפש", היא כותבת, בכתב־יד יפהפה. עד עתה הנחנו לחיים ולמיקרה לעשות את שלהם, ועכשיו החלטנו (לראשונה בחיינו) לשכור לעצמנו תיבת־דואר. כל אחת ניסחה מיכתב אישי משלה, ואני (מס' 2) שולחת אותם עבורנו. תודה, אנחנו. "שלוש רותי", אומר המיכתב הראשון, גם אני כמצטרפים למק"הלת המחמאים. עובדה שאני מצי ליחה לגרום, גם למי שמסתייגת מחיי פושים יומיים אחר כך, וגם לכתוב אליך!

אני פנויה, אלמנה, בת 38, גובה 1.69 מטר, נאה ורקטיגו, נבונה ורגישה, יודעת ליהנות ועושה רברים של כף. היו לי חיי שיתוף וחברות יפים עם ברוגי, ונשאר לי הטעם הטוב הזה של עוד. מוכנה היום לקשר חרש, איכותי. קשה לפרט את התכונות הטובות שצריכות להיות בו, ואולי אין טעם לפרט. הרי לפעמים דווקא בגלל דברים פועים לכאורה קמים ונפולים קשרים. בכליאות, ככסים להתחלה — משכיל, רחבי־אופקים, נאור וגבוה. תמצא אותה בת"ד 6596, חיפה, עבור מס' 1.

חץ מקשת

"היי רותי" כותבת השניה, אני עוד אחת מסרבני הפגישות היוזמות, שנכנעה בפני מדורד. מי יודע? אולי המיכתב הקטן והאנונימי שלי יגיע גם אליך — לאיש הנאה והגבוה, שיש לו ראש חכם לראות ולב חם להרגיש (לפעמים כמו ילד) שיש בו שקט וגם סערה, שיועד ורוצה לחיות בשניים. החץ הזה שלוח מקשתה של גרושה בת 36, נאה באמת, גובה 1.68 מטר, משכילה, רגישה ועקשנית (ובת מלך קשת...) שובבה ורצינית, שרוצה לתת הרבה תמורת הרבה. גם היא בת"ד 6596, חיפה, ונא להוסיף. עבור מס' 2.

הגדרה על חיוכה הסתום של המנוה־ליזה: היא נראית כמו אשתי, שהיא איננה מאמינה למה שאני מספר לה.

חייל ספורטיבי

אני חייל בן 20, מאור נאה, ספורטיבי, הוא כותב, אהב לבלות במקומות שקטים, אבל לעיתים גם בריסקוטקים. מעוניין להכיר נעה יפה, היא יכולה להיות חיילת. אחת לפיקוח, מעניינת, שאיתה אפשר לבלות בכיף, להעביר יחד חוויות וליצור קשר רומנטי יפה ומעניין. הוא יתן עדיפות לתשובות מאיזור המרכז ולאותן שתצטרפנה מיספר טלפון. תיבת־דואר שלו נושאת מיספר ידוע, שקל מאוד לשנן אותו בעל־פה — 1812. בני־ברק.

טיפ־עשרה: די, נמרנו, לא הולכת איתו יותר לסרט. כל הזמן יושב לו ומסתכל על הבד.

שלא יירדם לי

"אני מכירה הרבה, אבל עד עכשיו, זה לא היה זה", כותבת (1011/85), אלה שיצא לי להכיר הם שיגרתיים, משעממים, עייפים כאלה. אולי קודם

נדהם ואמר — הכבד, הלב והכליות שלך כמו חדשים. איפה מצאת כל־כך הרבה תורמים?

הממושקף מרעננה

מבולבל למדי, עם שיר מזור וכל מיני רמוזים וסודות. אפשר להשתגע. אפשר לבקש קצת ריכוז ופשטות? אז ככה, ממה שהצלחתי לפענח: אני גר ברעננה, גובה 1.70 מטר, נאה, ממושקף, משחק טניס ואוהב לטייל.

עשהו של ג'ינג'יס חאן

ורד לביא

אלוהים, לימון, לימונדה

ורד לביא, 28, עיניים מלוכסנות ועצמות־לחיים גבוהות — עדות למוצא הרוסי שלה. מוצא המישפחה. כמה דורות לאחור, הוא ממרכז אסיה. יש בי משהו של ג'ינג'יס חאן, היא אומרת. יש לה שיער חום־אדמדם וקומה תמימה, 1.74 מטר.

היא אשת־מכירות בשטח הפירסום. לא מזמן נכנסה לסטודיו של הצלם סמי בן־גד, כדי לעניין אותו בפירסום בשנתון המפרסמים. אחרי חוש גמרו את הבינוס, הוא הסתכל עליה טוב־טוב ואמר שהוא חושב שהיא פוטוגנית והמצלמה תאהב אותה. ורד הסכימה לנסות. נתנה לו להוריד לה את האיפור ולאמר אותה מחדש. היא הופתעה מהתוצאות, ועכשיו כמה מתמונותיה מתוייקות בקטלוג המזלמים של סמי עצמות־איש־פירסום שירצה בה לצילומים.

התחביב העיקרי שלה הוא ציור בשמן. התכונה הדומיננטית: אני פאטאליסטית, היא אומרת. לא מתנגדת לגורל. מה שקורה — קורה, צריך לקרות. הולכת עם הגורל ומשתדלת להפיק את המכסימום ממה שקורה לי. יש פיתגם שאני אוהבת לצטט — אם אלוהים נותן לך לימון, עשה ממנו לימונדה."

מעוניין בך, אם את בת 19 — 26, בוגרת בנפשך, רגישה, כנה, מבינה, אוהבת לקבל וגם לתת ואפשר לדבר איתך על כל נושא שבועלם. אני לא אחראית על אף מכתב במדור הזה ובטח לא על הרב הזה.

חתיכה בבית־קפה: כשהייתי קטנה, ביקשה אמי מהרופא שיתן לי חיסון אבעבועות במקום שלא רואים. כמה שהיא טעתה!

קוראים המבקשים לענות למיכתבים לרותי, יעשו זאת תוך ציון המיספר המזהה (1011/85) על גבי המעטפה. נא לציין מיכתבים לרותי ולשלוח למערכת העולם הזה, ת"ד 136, תל־אביב.

זאת, כמובן, גם הכתובת לפונים למדור.

מה מריץ את דוריס?

(המשך מעמוד 29) אנתנו מישפחה פתוחה, אמרה דוריס. היא גם שללה את הגירסה כי היתה זו היא ששילמה עבור בתי־המלון, ואמרה כי מכיוון שלאילן היו קשרים מיוחדים בגלל אביו בכל מקום, הרי שהוא סידר את ענייני השלום לבתי־המלון.

באחת הנסיעות, כאשר היו דוריס, אילן וזיו בפאריס, הזמין אותה אילן, לדבריה, אל סניף בנק, מנהל הבנק הראה לה חשבון המתנהל בשמם של אילן ושל אביו, ואישר כי בחשבון זה יש יותר ממיליון דולר.

להזרים

כסף

כל פעם היו הוצאות חרשות עבור המישפט. בעלי עשה סקני דאלים והשתולל, ולא רצה להמשיך לתת לאילן כסף. אבל קוסטין שיכנע אותנו שלא מחליפים סוסים באמצע הדרך. שצריך להמשיך לתמוך באילן, אחרת הכל ילך לאיבוד.

כדי לזרז את הדיון בבית־המישפט הציע קוסטין כי יתן שוחד לשופט. בעלי לא האמין שבישראל שופטים מקבלים שוחד; אבל קוסטין אמר שזה לא כדי לזכות את אילן, אלא רק כדי לקרוב את המישפט.

כדי לשחד את השופט המחוזי נתנה דוריס סכום של 7500 דולר במומון לקוסטין.

הוא אמר לנו שהתיק נגמר ועלה לעליון. הוא אמר שבבית־המישפט העליון הריחו שהיה שם שוחד, או ביקשו גם שם. הוא אמר לי שהוא צריך עשרים אלף דולר עבור בית־המישפט העליון. השתוללתי ואמרתי שאין לנו כסף, ואנחנו חייבים לכולם כספים, אבל קוסטין אמר שאפשר לשלם בשני תשלומים. אז שלחנו לו פעם 10 אלפים דולר, ואחרי חודש עוד סכום כזה, אמרה דוריס.

דוריס אומרת כי בעלה ידע שהיא מתגוררת עם אילן כאותו החרד במלון, אך לא ראה בכך כל רע. הוא המשיך לתת כסף ככל שנדרש, למרות שהתלונן מפעם לפעם.

חדשות התעוררו דווקא בלבו של משה, הבן הבכור. באחת הפעמים שעיתונאים וצלמים נטפלו אל אילן בנמל־התעופה, שם משה לב כי המצי למה בידי הצלם נראתה ישנה ולא מת־אימה לצלם־עיתונות. הוא העיר על כך לאמו, אך היא אמרה שבישראל בוודאי אין תקציב למצלמות חרשות לעיתון־נאים.

משה לא השתכנע, וכאשר ראה כי הסכומים הנשלחים עבור אילן מגיעים לרבעות דולארים, היתרה בהוריו לבל יתנו עוד כסף לאילן. אבל אמרנו לו שהפסקנו, והמשכנו לשלוח כסף, הן עידה דוריס.

ריחמתי על אילן, אהבתי אותו כמו בן והאמנתי לו שכל רכוש בסכנה, ולכן המשיכה לשלוח לו כספים. למי רות התנגדות כנה שלה.

אילן סיפר לדוריס כי מאיימים על חייו, ואחותו עומדת לשלוח רוצחים לחסלו. כדי לשמור עליו, שילמה מיש־פחת ברזילי בין 4500 דולר ל־6000 דולר לחורש לחברת־שמירה. דוריס מעולם לא ראתה את חשבונות חברת־השמירה.

חלק מחשבונות אלה שולם ישירות לידיו של קוסטין, בעת ביקורה של דוריס בישראל. השניים נפגשו במיג'רשידהגיה של בית־החולים בילינסון, ודוריס מסרה 80 אלף פלורין הולנדיים לידו עורך־הדין.

בחברתו של קוסטין היתה נעה צעירה ונאה, שאילן חיבק ונישק. כאשר שאלה אותו דוריס מי הנערה, הסביר לה אילן כי זוהי ידידה של קוסטין. אבל אחר־כך התברר לי שזו היתה אשתו של אילן, העידה דוריס.

במשך שנתיים ניסו אילן וקוסטין למנוע ממישפחת ברזילי לבוא ארצה, בטענה כי האחוזת תגלה זאת ותשתמש

למרות שמסרו לאילן רכבות דולרים עבור מישפט בישראל, לא ניסו בני משפחת ברזילי אפילו לברוק אם אומנם מתנהל מישפט כזה בארץ, על־ידי בירור אצל עורך־דין ישראלי אחר. הם המשיכו להזרים כסף לכיסיו של אילן דרך עורך־הדין שלו.

להתפשט עירום

אני לא נתתי לאילן דמי־כיס. מה, הוא תינוק? הוא היה מקבל כסף מקוסטין. הוא למד רפואה בלידן וגר אצלנו. הייתי קונה לו מדי פעם בגדים, אבל לא נתתי לו כסף. וגם לא שילמתי עבור בתי־המלון שבהם גרנו, ענתה דוריס לשאלות הסניגורית, נירה לירסקי.

כאשר החלה החקירה בדבר יחסיה של דוריס עם אילן, הסכים השופט לי־הרויח את הקהל מהאולם. הסניגורית חקרה את דוריס על העדות שמסר אילן במישפחה. שם אמר כי דוריס התאהבה בו ונתנה לו כספים רבים, כדי שיחיה איתה. הוא סיפר פרטים על יחסיהם ביניהם וגם הציג במישפחה תמונות־עירום של דוריס, שצולמו בבית־המלון.

עורכת־הדין לירסקי הציגה את התמונות לפני דוריס, וזו אישרה כי אלה תמונותיה וכי היא מחייבת אל מול המצלמה. אבל היא הסבירה, כי למרות שמעולם לא קיימה יחסים עם אילן, הרי כאשר התגוררו יחד במלון בגר־מניה, כדי לחגוג את סיום המישפט, היא שתתה כוס יין. היא הרגישה רע וביקשה מאילן, סטורנט לרפואה, שיתן לה כדור. הוא סירב, אבל היא הרגישה מטושטשת והיא זוכרת, במעומעם, הבזקים של פלאש כחדר. היא גם זוכרת קצת שאילן נתן לה הוראות שונות והיא קיימה אותן. ההוראות היו, כנראה, להתפשט עירום, לשבת פשוט־דיג ליים אל מול המצלמה ולחייך אליה.

דוריס הכחישה כי רצתה להתחתן עם אילן, ולשם כך ניסתה להוציא כספים מבבלה ולהעבירם לידו אילן. היא הכחישה כי שילמה לאילן כדי שיהיה המאהב שלה. היא גם הכחישה כל ידיעה על מאהב הומוסקסואלי שהיה לאילן באמסטרדם. זה שהוא הומו שמעתי פעם ראשונה במישפחה בישראל, וזה הפתיע אותי מאוד, סיפ־רה דוריס.

אמונה של דוריס בעורך־הדין קוט־טין היה כל־כך גדול, שהיא שילמה לו כסף כדי שישג לבנה, משה, תעודה שלמד בישראל מינהל־עסקים. עבור כך שילמה לו 6000 דולר. היא גם השתמשה בקוסטין כדי לסדר לאחותה וגיסה אשרות־שהיה בהולנד. אך הדבר לא הסתייע, והיא שילמה שוב ל־קוסטין, כדי שיסדר להם מקום בגר־מניה. ולשם כך השמיד גיסה את דרכו־נו הישראלי, והצהיר שאיבד אותו. כל זה בייצוץ של עורך־הדין קוסטין.

גם אחרי סיום עדותה של דוריס לא התברר מדוע בעצם הלוחות מישפחת ברזילי כסף לאילן.

עדות בעלה של דוריס, עדותו של אילן, ועדותו של קוסטין, כאשר יעלה למסור את גירסתו, אולי יבהירו את התמונה. אך יתכן מאוד כי המניעים האמיתיים להלוואה יישארו בלתי ברורים לנצח. אילנה אלון